

Αββάς Ποιμήν, ο φωτεινός αστέρας της ερήμου

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

[Αλέξανδρος Χριστοδούλου, Θεολόγος](#)

Όσιος Ποιμήν (27 Αυγούστου)

Ο όσιος Ποιμήν καταγόταν από την Αίγυπτο. Τα έξι αδέλφια του ήταν μοναχοί στην έρημο της Σκήτης. Πήγε και αυτός εκεί σε ηλικία δεκα-πέντε ετών. Ο Ποιμήν πρόσεχε πολύ τους λογισμούς του και ένας Γέροντας θαυμάζοντας την έγνοια του να παρουσιάσει μια καθαρή καρδιά στον Θεό, προείπε σ' αυτόν: «Ποιμένα, το όνομά σου θα ακουστεί σε όλη την Αίγυπτο και θα γίνεις πραγματικά ποιμένας Αγγέλων». Μετά την καταστροφή της Σκήτης από τους βάρβαρους Μάζικες τα επτά αδέλφια γλύτωσαν από την σφαγή και εγκαταστάθηκαν στην Τερενούθι της Άνω Αιγύπτου.

Ο Ποιμήν απέκτησε εκεί μεγάλη φήμη σε βαθμό που οι ευσεβείς άνθρωποι έρχονταν να τον συμβουλευθούν. Αρνιόταν να μιλήσει μετά από κάποιον άλλο Γέροντα, παρόλο που τους ξεπερνούσε όλους.

Μαθαίνοντας η μητέρα τους που βρίσκονταν τα επτά αδέρφια, ήλθε να τους δει. Αυτοί κλείσθηκαν στα κελλιά τους και δεν υποχώρησαν στην απαίτησή της και τα κλάματά της. Ο Ποιμήν τότε της είπε: «Εδώ θέλεις να μας δεις ή στον εκεί κόσμο;» Εκείνη αποκρίθηκε: «Αν δεν σας δω εδώ, θα σας ιδώ στον εκεί κόσμο;» Της λέγει εκείνος: «Αν πιέσεις τον εαυτό σου να μην μας δεις εδώ, θα μας δεις εκεί». Και η θεοσεβής μητέρα έφυγε με χαρά λέγοντας: «Αν θα σας δω οπωσδήποτε εκεί, δεν θέλω να σας δω εδώ».

Με τον χρόνο έγινε φωστήρας διακρίσεως για τους κατοί-κους της ερήμου. Τους δίδασκε να τρώνε λίγο κάθε ημέρα για να μην πέσουν ούτε στην αλαζονεία ούτε στην γαστριμαργία και να ακολουθούν την βασιλική οδό που είναι ελαφρά. Δίδασκε ότι: «Εμείς δεν διδαχθήκαμε να είμαστε σωματοκτόνοι, αλλά παθοκτόνοι». «Όλα όσα ξεπερνούν το μέτρο ανήκουν στους δαί-μονες».

Μετρημένος στην άσκηση, θεωρούσε ότι ο μοναχός, σαν νεκρός, όφειλε να παραμένει ξένος προς κάθε επίγεια προσκόλληση. Μία ημέρα, ο διοικητής της περιοχής, θέλον-τας να τον δει, έβαλε να συλλάβουν τον γιο της αδελφής τού Γέροντα με σκοπό να πάει εκείνος να μεσολαβήσει για χάρη του. Ο Ποιμήν ωστόσο έμεινε ασυγκίνητος μπροστά στις ικεσίες της αδελφής του λέγοντας: «Ο Ποιμήν δεν γέννησε τέκνα». Και μήνυσε στον διοικητή να τον κρίνει σύμ-φωνα με τους

νόμους, αν είχε διαπράξει κάποιο αδίκημα.

Απέφευγε να μιλά για υψηλά θέματα, αλλά όταν τον ρωτούσαν για τα πάθη και τους τρόπους θεραπείας της ψυχής τότε απαντούσε μετά χαράς. Απαντούσε ανάλογα με την νοημοσύνη και τις δυνατότητες των συνομιλητών του, για να τους ενθαρρύνει να προσδεύουν στην αρετή. Για τους εμπαιθείς λογισμούς συμβούλευε: «Δεν μπορείς να τους εμποδίσεις να έλθουν, αλλά στο χέρι σου είναι να αντισταθείς σ' αυτούς». Δίδασκε ότι το να αφήνει κανείς τον εαυτό του στα χέρια του Θεού, το να μην υπολογίζει τον εαυτό του και το να μην έχει δικό του θέλημα είναι τα μέσα για τον καθαρισμό της ψυχής. Με την αυτομεμψία και την επαγρύπνηση θα μπορούσε να οικοδομηθεί και να προκόψει προς την τελείωση. Δεν πρέπει να κατακρίνουμε τον αδελφό μας αλλά να σκεπάζουμε το λάθος του επειδή «την στιγμή που θα σκεπάσουμε το πταίσμα του αδελφού μας και ο Θεός θα σκεπάσει το δικό μας· και την ώρα που θα φανερώσουμε το πταίσμα του αδελφού και ο Θεός θα φανερώσει το δικό μας». Έλεγε επίσης ότι «ο άνθρωπος χρειάζεται την ταπεινοφροσύνη και τον φόβο Θεού σαν την πνοή που εξέρχεται από την μύτη του», και ότι μόνο με την αυτομεμψία, που μας κάνει να θεωρούμε τον αδελφό μας ανώτερο, μπορούμε να φθάσουμε στην ταπείνωση εκείνη που μας αναπαύει σε κάθε περίπτωση.

Ο ίδιος, περιφρονούσε τον εαυτό του σε τέτοιο βαθμό ώστε έλεγε: «Εγώ λέω ότι ρίπτομαι στον τόπο που θα ριφθεί ο Σατανάς. Είμαι κάτω από τα άλογα ζώα γνωρίζοντας ότι αυτά είναι ακατάκριτα». Όταν τον ρώτησαν πως γίνεται να θεωρεί τον εαυτόν του κατώτερο από κάθε πλάσμα, ακόμη και από έναν φονιά, ο Γέροντας αποκρίθηκε: «Εκείνος έκανε μόνο την αμαρτία αυτή, ενώ εγώ φονεύω κάθε μέρα».

Μια φορά έπεσε σε έκσταση μπροστά σε κάποιον δικό του, ο οποίος τον ρώτησε μετά που είχε μεταφερθεί. Εκείνος αποκρίθηκε: «Ο λογισμός μου ήταν όπου στεκόταν η αγία Μαρία η Θεοτόκος και έκλαιε δίπλα στον Σταυρό. Κι εγώ θα ήθελα να κλαίω πάντα έτσι».

Για τη σκληροκαρδία έλεγε: «Η φύση του νερού είναι απαλή, η δε της πέτρας σκληρή, το δε κανάτι όταν κρέμεται πάνω από τον πέτρα σταλαγματιά-σταλαγματιά τρυπά την πέτρα. Έτσι και ο λό-γος του Θεού είναι απαλός, η δε καρδιά μας σκληρή· ακούοντας δε πολ-λές φορές ο άνθρωπος τον λόγο του Θεού, ανοίγεται η καρδιά του στον φόβο του Θεού».

Αφού φώτισε την έρημο για πολλά χρόνια, διδάσκοντας από τη δική του εμπειρία και με το ζωντανό παράδειγμά του για όλες τις αρετές, ο αββάς Ποιμήν κοιμήθηκε ειρηνικά μετά το 449.

<http://bitly.com/2boo4MU>